

מסורת הש"ס

כ.

העדה

מעוֹת שְׁנֵמְצָאוּ פֶּרֶק שְׁבִיעִי שְׁקָלִים

קרבו

(א) וירבולמו ע"ז פ"ב הל"ט (ב) ע"י
 ג"מ כ"ד, א (ג) ע"ז פ"ב הל"ט
 ובשליש הנספח לצבלי רש"י,
 וקדושין ה"א (ד) ממוח ע"ג
 ב ג"ז ב ו"ט, (ו) ע"ז קדושין ה"א
 (ז) דברי רבינו המחבר מעורבין
 וכלל ומוסיק דבכל מידה זלזלה
 לפסוקה משפיקין בנותן או הוא
 זכר וכן שנה י"א לטפס שפאס
 הוא וזכר על שם שמיין ואח"כ
 לזה"ד וירבולמו וכו' דל שמיין
 שהוא תנאי ב"ד אין או מוד
 ואח"כ תנאי לזיון על המשה
 ממשיכין או מנאליס וכו', (ח) ל"ל
 אס לריכה שני קמיס או דקני
 בןמון תח, (ט) ע"ז פ"ב הל"ט

עין משפט
נר מצוה

יב א מ״י פקד ו מגוללה הלכה
ג טוש״ע ח״מ סימן קנט
 טק״ז
יג ב מ״י פקד ד משמיעה
 הל״ח טוש״ע י״ד סימן א
 טק״ח
יד א מ״י פקד ו מפסמ״ק
 הל״ח
טו ד מ״י פקד א ממע״ק
 הל״ה ופ״ד משקלים
 הל״ג
טז ה מ״י פקד ד משקלים
 הל״ד
יז ו מ״י פקד א מתמידין
 הלכ״ב
יח ז מ״י פקד א ממשלה
 הל״ו
יט ח מ״י פס״ב הלכה ה :
כ ט מ״י פס״ב מעלי המקדש
 הל״ט

נוסחת הבבלי

(א) וחטפתה נמייה וטלקתה
חזר אול צעי מסבינה כ' יהוא
תחותיה גימי שטף כ' נקויה
(כ קא) אישטכה בכנישתה דסולי
כ' דתני ר"ש צ"א כ' א"ר מונה
קומי דר' ואנא חממי כ':
(ב) מביא נסכים כ':

הגהות הגר"א

[8] וכן הספקנו נדפסה בתלפון גרסאו ותובלנות מאחר ודבר ידוע שהשנים בלפון מן הדינים והדין הקטן וכן הספקנו נדפסה בתלפון גרסאו ותובלנות מאחר ודבר ידוע שהשנים בלפון מן הדינים והדין הקטן וכן הספקנו נדפסה בתלפון גרסאו ותובלנות מאחר ודבר ידוע שהשנים בלפון מן הדינים והדין הקטן

ציון ירושלים

ועל הקינן הפסול. עי'
מו"ט ובתוספות שם ובמחכ"ת
אשתמטתיה ש"ס ערוך סוטה
דף ח ואמרי דאתון וקיימין
אקורבניא וכ"כ הרמב"ם

גליון הש"ס

[א] ע"י תוספות חולין דף נ"ה
ע"כ ד"ה חסין וז"ל: [ב] ע"י
חוס' ב"מ דף כד: ד"ה חסא
וע"י ברכות [ג] ע"ה חסא
שער ב' [ד] חסא ויחזקאל
מותר להקריבו לפסחו כן הוא
לשון הר"ע"י והיינו שזמירה
לעצמו וע"י בתי"ט וז"ל דהא
לא מכלי אלא הולאת הדבר
מנשות לרשות ע"י ב"מ ח"מ
ס' קפ"ב ונראה מהר"ש
ס' נ"ז תעשרה וזה. ונראה מ"ן
ונתיבות נתיבות התעשר דיון:

[illegible][illegible]

אזכור. בגמ' מפרש טעמיהו
שלימה היסד קריבה. כשהיא
או משל יורשים לר"י עשרון
א חצי עשרון ובגמרא מפרש
ואלוסם בזה. דוקא לאחלה
חולין אפילו אותם הגאכלין
הקרבנות על השזבע אין
יהיו מועלין באפרה. בגמ'
המחויבין הפסולות. המחויבין
ונתמנו לשופר וב"ד לוחטין

קנין והבעלים הולכים על פרומו
 שיקריבו קניניהן לאם פרומו
 שיהיה תנאי ב"ד הוא שיהיה
 נכסה ומקיים אותן לבעלים
 יבתי: **משפחה** אם הקניין
 יהיה למכור להאם ולא הקניין
 להחליף על שומנה **ז' פסוק:**
 כלומר איני רוצה לא
 אדם וזה המראה לעשות
 עלמו חוב על דמים שהוא
 לא לחלוץ להקדיש את דמים
 אלא קדש עולה **משפחה** אם
 קדש וכו' דכל נכסות הקדש
 ר' חללן רבנאי אם אדם
 נאחזק מ' דבני אדם שפדו
 שיהיה נכסיהם לא חוה שבא
 למלך ונאחזק חללה חוה
 שיהיה נכסיהם לא חוה שבה
 ונאחזק חללה חוה

זכרים כולן עולות ואם רובן
 יין מן הזכרים. נמי וא"כ אף
 אין לחולין. ע"מ שיחזרו להיות
 כל דאף זה מן הקושא אף לר"י
 ארשעאל ל"ה ומשני דמניא ב"ד

משנת אליהו

[illegible]

וְקִינָהוּ לְחֻלּוֹן הַכֶּךְ קְדוּשַׁת הָרוּחַ נִמְיָ מִיִּתְחַלֵּל וְחַי דְּלִמְדָּה מִזִּיא לְחֻלּוֹן וְחֹרֵר
 יִגְלֵי בְּעָלֵי קְדוּשָׁתוֹ (ב) וְקִיָּל רִיבֵי־הָדָרְדָּר בְּמִזְדִּי אֵין מִתְחַלֵּל וְאֵין יִתְחַלֵּל
 וְאֵבְרִי וְיִזְחֵל וְאֵין בְּסִיִּי וְיִזְחֵל לִמְדָּה לִמְדָּה לִמְדָּה לִמְדָּה לִמְדָּה לִמְדָּה לִמְדָּה לִמְדָּה לִמְדָּה
 בְּנִתְחַלֵּל הַמִּשְׁמָלָה וְפִרְיָ עֲבָרִיךְ וְאִמְרָ מִבְּמִתּוֹת (ג) בְּצִבְעֵל מִמּוֹיִן שִׁפְרוֹ
 נִמְאָה וְ: אֵלֶּה הַלְוִיִּים בְּטָן אֶרֶץ רֹבֵב וְיִזְחֵל עוֹלָם. לִיכֵר שְׂהוּקְדָּשׁ
 שֶׁ אֵלֶּם מִן הַדְּרִיסִים: אֵין רֹבֵב עוֹלָם וְאֵין עוֹלָם. לְחֻלּוֹן בְּכָל רֹבֵב שְׂהוּקְדָּשׁ
 וְדִבְעָתָהּ הַיּוֹם חֹרֵר אִתָּהּ לִיבֵית הָהֵם לִפְסָח לֵב נִכְנֵה לִרְשָׁמוֹ וְהִי מְקוֹ: שְׂבִיל אֵין
 וְדִבְעָתָהּ הַיּוֹם חֹרֵר אִתָּהּ לִיבֵית הָהֵם לִפְסָח לֵב נִכְנֵה לִרְשָׁמוֹ וְהִי מְקוֹ: שְׂבִיל אֵין

ויורק כל בשר זה שאלי אומר הראשון שט
 במקום אחר וכל האדם ההוא לחזור
 עליו לין של יסעל ונאכלו אח"כ **הפסוק**
 נצית הכנסת של עיר ששמה בלי ו
 יאלו רשמי הכתר
 שלם ה"ל
 ברחוב של עיר
 שהיה מנוי לשם
 הכרזי **הפסוק**
 ההוא היו הרוב
 אח"כ שהיה הכרז
 עיגול גרובעס
 והיו שם רוב י
 ולכן אומר שט
 אלעזר ב"ר יוס
 ובדיון המיכיוו
 לפע"ר יוס
 מוזלן בפעול
 א"ל אלה אס
 לעלמא ובי יונת
 מלעזא מלעזא
 שרבים מליון
 דש"ס קלמר פ
 מן המספר
 הלבב ב ג
 הן עולות ודור
לפסחים. זכר בן
 פסחים והמוצאי
 לרגל שלום
 פסח ואדם ממ
 מוצאי. המוצאי
 אותו עד שיבא
 ושני עשרים ל
 ורביח. כד
 ודכסי **הפסוק**
 דרשין איש איש
 כסא: **הפסוק**
 דלו המרד ב

את מירושלם
ובמחנה לכל
רבי יהודה
לדגל ל' יום
שהוא (2) מביא
אותה ובורחין
צבור אר"ש
יגברי ששלח
קריבין משלו
שמת והניח
שלו ואם לאו
ל כה"ג שמת
רבי יהודה
כה"ג שלח
הוא יעל הפרה
ופסולות שיהו
פסל את הקינן
הושעיא רבה
והחנן אורמין
לכבו בן אחר
נקבות זבחי
ומן הנקבות
ועושה אותן
וולדות

ליות. וה"פ דמתני' אם רוב צהמות שני
רים שבהן שלמים: ופריך ואין השלמים
שמה שלמים הן: ומשני כיצד הוא עושה
חטא דהא עכ"פ מקריבה ע"ג המזבח ויו
ל עושה וכו' אלף שמואלו לחוליו א"כ אף

[illegible]

הַלֵּכָה גַּם מֵתָנִי (בְּהַמָּה) שֶׁ
וְעַד מִבְּרֵל עָלָה
יָרוּחַ זָכְרִים עוֹלוֹת נִקְבּוֹת וְכֵחַ שֶׁ
אוֹמֵר הָרֹאִי לִפְסָחִים ^[2] וּבְחֵי שֶׁ
בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מִמְשַׁכְּנֵי אֶת מִצְרָאִית
(עֵמֶת) נִסְכֵּיהָ חֲזָרוּ לְהִיטּוֹת מִנִּיחָה
הַתְּקִינוּ ב"ד שִׁיהוּ נִסְכֵּיהָ בָּאֵין מִן
'דְּבִרֵּי הַתְּקִינוּ ב"ד וְהָ אַחַד נֶגַם
עוֹלוֹת מִמִּדְּרֵית הֵימָּן וְשֶׁלֹּא עָמַד נֶגַם
יֵאָמַר לֹא קִרְיִיבן מִשֵּׁל צָבֹר וְכֵן
וְכֹחִים אִם י' שֶׁ לוֹ נִסְכִּים קִרְיִיבן
קִרְיִיבן מִשֵּׁל צָבֹר וְתִנְאִי ב"ד הוּא
שֶׁתִּשְׁתָּא מִנְחָתוֹ קִרְיִיבן מִשֵּׁל
אוֹמֵר מִשֵּׁל וְיִרְשֵׁן וְשִׁלְמִיהָ הִיחָה
עֵלָּה הַעֲצִים שִׁיהוּ כְּהִנֵּינֵי נִתּוּתִין
שֶׁלֹּא יִהְיֶה מוֹעֵלִין בְּאַפְרָה וְעַל הַקִּנְיָן
בְּאוֹת מִשֵּׁל צָבֹר כ"ר יוֹסִי אוֹמֵר ה' ^[א]
הוּא מִסְּפָק אֶת הַפְּסוּלוֹת וְגַם ^[א]
אִמֵּר לְבָא ^[ב] בְּדִמְיוֹן שֶׁנֹּא א"ל
לֵאמֹר צֵא וּמַעֲלוֹ בְּקִרְיִיבֵי אִלָּא
הַרְבֵּב אִם רֹב זָכְרִים עוֹלוֹת אִם
שְׁלֹמִים וְאִין הַשְּׁלֹמִים בָּאֵין מִן הַזֶּמֶן
כִּי־צֵד הוּא עוֹשֶׂה מוֹצִיאֵן לְחֹלִין וְ

[illegible]

חד בר נש. דאס אחד הלך לרחוק בשך צננה ופלי
 במקומו: חד בר נש. דאס אחד הוא ממלך בשוק
 ואמר בשך צנלה יתמה שולת חקדו והא שאלק
 שוז היא קרביה קשוקין עגורות חסדי
ריבב"ן
 חילל. מהי דה' ר' יוחנן ובי אורמיה לו לאדם חטא
 בשביל שמוהו בהקדשה אלא אמר ר' יוחנן
 וממין לה עד שמוהו ומימין שמי בהמות
 אלה לעולה ואחד לשלמים ומסקי דבכל מיד
 (א) לכה אפוקיה: ירושלמי אמר ר' יוחנן אורמיה
 לאדם לא ומשול בקדשים אלא חס רוב זכרים
 ועולות ארוב רב קבות וצחי שלמים ואין השלמים
 גזין לו הכרסו וכן תבאר כיצד עשה מועילן
 לחולין ע"י מוס וחורו וקדושה עולות ר'
 ועינא אמר כחו להחמיר תמן מניי ד"ז על
 המותרות שקרבו עולות כן אומה חמי
 דים דין על האזנות שקרבו עולות אמר ר'
 יוסי לוי יעקב אין לו מדיד במהיה ח"ל מכיון
 שהא חמיי ד"ז אין לו מדיד: **הראוי לפסח.** כגון
 זכר וכן נפק ללפק שמה פסח הוא חמיי
 וסומן לפסח שלמים אין ושמא קנאו לגורן
 פסח ועדיין איכא לפסוקי בשאש נזיר ובאשם
 מנזרש שהן בני נשה אכל לא שמיין: **ממשינו**
אם מואליהם. שיצא נשה משלו בעל כרחו:
ביתני. נכרי שגלה עולמו. דברסין חמיי
 פיק איש מה מ"ל איש איש מלמד
 בהכרסם נזירים נדרים ועודות כשראל: **עיר**
כהן גדול שחט. דהיינו מנחם. דהיינו עיר
 הארץ: **שלו.** קריבה משל צבור. והערינן צפיק
 התכלת [דף נב] א"ר צבאי ב' תקנות הוו לדוריינא
 משל צבור כיון דחוור דמיתקנא לששה תקנות
 דמנחם מנחם: **כיון דחור דקא** פשעי עיר
 קריבמה לדוריינא: **ר' יהודה אומר משל יורשין**
באם ושלימה היפה קריבה. ותניא צפ' התכלת
 שלימה שחריה וליהבה פין העברים ונקומן לגוה
 הבא עם הדיבצין (א) [פליגי אמוראי הוס] ועוד
 מניח חס הכסריה שמתא אכל מינה ב"א ארם חמיי
 מנין שחיה מנחמו קריבה משל יורשין מ"ל והכנה
 המנחה חמיי מנחמו יעשה אותה יכול יקריבה
 חמיי מ"ל אותה אוחה שגלה אלא חסקה דברי
 ר' יהודה ר' שמעון אומר חס עולם חסקה דברי
 עולם תהא כלומר משל צבור: **ביתני.** על
המלך ועל עמיס שיהו הכהנים ראוין בן אמרי
 בקומן דבה (דף קא) אמר שמואל מ"ל אלא חמיי
 אכל אכילה לא ואסקין (א) חמיי לאכילת קרנן
 ומא אכילה אכילה דחולין ואע"ג דלמר מר
 יאכלו אותה שיהיו עמה חולין ומתוהה מר
 שחיה חמיי שגלה על השבוע והא עטס
 פשעים צפוי ויחלל חס לעוהה חולין ומתוהה

תקלין חדתינ

בצבר שמתגלגל סן העץ והסומרי וזיכרון: משהו
 אסקופופטי. רחן צבר צבר גינה ונפל לנדר וסוף
 ואחר כך נלקח מהצבר: סתירה שפע. וי. אספר
 וי משום מורחב שהאדם שפע האדם והנא האדם
 דגנלה: דיואט. היה שפוע דרור: וועקסלס.
 והסליטה: מפינטי. רלה האדם ליקח הבשר שהסליטה:
 צבר דגנלה וי. והסליטה היה שפוע אספר
 דגנלה והסליטה וקסמה וי הבשר וכל כך המצור
 בתקום דלחיו: מקליט: גינאל. שם זה המצור
 ב"ק דלחיו: וזיכרון. נרוד שם יין: יחמו וי
 יכיר בענין קשר הערוד שם שלכן ארובת אהבה
 ערב: אבנ דמריי צבר שנתלץ צבר: דעויל. שם
 ויהי: מנוראב: צבר: שחבר: אהבה: לרשום

[illegible]